

Arrest

nr. 285 019 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2020 dient de verzoekende partij, in functie van haar moeder met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 29 juni 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 21 oktober 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.4. Bij arrest nr. 246 569 van 21 december 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 23 april 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder.

1.7. Bij arrest nr. nr. 258 289 van 15 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.8. Op 21 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 270 866 van 1 april 2022 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8.

1.10. Op 4 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 23.04.2021 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

*X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.R. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.*

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 21.10.2021, deze werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

1. Attest OCMW Mortsel dd 06.11.2020 op naam van referentiepersoon waaruit blijkt zij dat geen financiële steun ontvangt en mail OCMW Mortsel dd 08.09.2020 aan advocaat waaruit blijkt dat betrokkene en kinderen geen leefloon, noch financiële steun ontvangen van het OCMW Mortsel.

2. Arbeidsovereenkomst en loonbrieven van de referentiepersoon

3. bewijzen van verzending van bedragen door de referentiepersoon of haar echtgenoot aan betrokkene of haar schoondochter via Small World in de periode van 2018 - 2019.

4. Attest met de titel 'Comité van het kadaster. Verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd. 22.05.2019. De aanvrager is A.A.A. (...). Het attest bevestigt dat er geen gegevens van eigendomsrecht inzake enige onroerend goed op het gehele territorium Armenië op naar van A. (...) is teruggevonden, (origineel + vertaling + apostille)

5. Attest van de ambassade van Armenië waarin is opgenomen dat de consulaire afdeling van de Republiek Armenië bevestigt dat volgens het Comité van staatsinkomsten betreffende A.A.A. (...) geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomsten. Opgesteld op dd.22.06.2021
6. Rekeninguittreksels van referentiepersoon met bewijs van betalingen allerhande + facturen

Uit het paspoort van betrokkene, alsook van de kinderen, blijkt dat ze op 30.12.2019 de Schengenzone zijn binnen gereisd met een visum uitgereikt door Duitsland. Het visum werd uitgereikt om op familiebezoek te komen in België. Het was de tweede keer dat betrokkene op bezoek kwam, toch voor zover er informatie beschikbaar is. Het vorige bezoek vond plaats van 29.12.2018 tot 11.01.2019.

Bij de visumaanvraag van 2018 staat expliciet dat mijnheer tewerkgesteld is, de naam van de firma is G.S.M. (...) LLC. Zijn beroep wordt door de Duitse diplomatieke post omschreven als 'andere Berufe'. Bij de eerstvolgende aanvraag voor een gelijkaardig visum staat de naam van de firma er niet meer bij, echter de omschrijving van mijnheer zijn beroep is dezelfde. De Schengen-visum code, art. 14 leert ons het volgende:

"Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, *cf* in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5. lid 1, onder c). en lid 3, van de Schengenvisumcode;
- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

- a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;
- b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II. f-r In de Bijlage II van de verordening vindt men dan een (niet-exhaustieve) lijst van mogelijke stukken terug: -& DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie "

Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene, om het inreisvisum te kunnen krijgen, heeft aangetoond tewerkgesteld te zijn, zoals ook is opgenomen in de informatie betreffende die visumaanvraag. Alle Schengenlanden zijn daarbij gebonden aan dezelfde verordening waaruit hierboven werd geciteerd. Het is dus redelijk te stellen dat de Duitse autoriteiten wel degelijk de verordening hebben toegepast, zoals België dat zou doen. Dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen, werd voldoende aannemelijk gemaakt. Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene. Het attest van het consulaat doet daar geen afbreuk aan. Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomsten geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019. Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat. Volgens het consulaat heeft het 'Comité van Staatsinkomsten' geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer geen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomen op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had. Daar waar dus de verklaring van het Consulaat tegenstrijdig lijkt aan de informatie die betrokkene zelf

ter beschikking stelde om een visum te bekomen, hoeft het ene het andere helemaal niet uit te sluiten. De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat betrokkene economisch actief was in eigen land en onafgezien van het feit dat hij geen eigenaar was van onroerend goed, er niet bewezen is dat betrokkene niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed. De bewijzen van het overmaken van geld, doen daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat er geld werd opgestuurd en als reden werd bij geschreven dat het werd overgemaakt als 'family support' dat betrokkene er was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat is iets helemaal anders. Vele mensen die in het buitenland wonen maken geld over aan familie, toch voor zover wat men in het buitenland verdient een veelvoud is van wat de familie kan verdienen in eigen land. Echter, schenkingen op regelmatige basis doen op zich is geen blijk van afhankelijkheid, er is enkel sprake van een afhankelijkheid als de familie in het land van herkomst behoeftig is en op dat geld is aangewezen om in het levensonderhoud te voorzien.

Vandaar dat de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art. 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 niet zijn voldaan. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de Indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Na het uiteenzetten van de "*algemene regels*", licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"2.1.1. Schending van gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Verzoeker stipt aan dat het gezag van gewijsde van de vernietigingsarrest van 05 april 2022 met nummer 267.897 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).

In dit eerder arrest waarbij de eerdere beslissing vernietigd werd, stelde de DVZ de hypothese dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in vraag, door een vermoeden te creëren dat verzoeker tewerkgesteld zou zijn in Armenië op basis van de informatie dewelke verzoeker in het kader van een toeristenvisum aan de Duitse Ambassade zou hebben medegedeeld.

In de motivering van de huidige beslissing wordt weder maal vermoed dat verzoeker kennelijk zou gewerkt hebben in Armenië en is de determinerende weigeringsgrond van de huidige beslissing identiek dezelfde als van de vorige beslissing.

De Raad stelde in zijn eerdere vernietigingsarrest vast dat de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België en van de in dit verband voorgelegde stukken door verzoeker, niet correct gebeurd was aangezien verwerende partij slechts sprak over een vermoeden van tewerkstelling en dat het tegendeel niet werd aangetoond:

Verzoeker citeert:

“en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, noch motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest”

Het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 vermeldt expliciet dat verzoeker gekend onder passpoort N°: BA1721499 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

In dit eerder arrest heeft de Raad uitdrukkelijk gesteld dat verwerende partij slechts een vermoeden van tewerkstelling had en heeft de Raad gesteld dat het attest gekend onder nummer wél aantoonde dat verzoeker over geen officieel inkomen genoot in Armenië. De periode waarover dit formeel attest handelde werd ook niet in vraag gesteld door de Raad.

Verwerende partij stelt louterweg dat het attest van Consulaat hier geen afbreuk aan doet en dat het in tegenwoordige tijd werd opgesteld, wijl het attest 047/202 weliswaar werd opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

De stelling dat dit attest geen afbreuk doet aan de informatie dewelke aanwezig in het administratief dossier gesteund op subjectieve vraagstellingen en eigen verwarringen van de DVZ is manifest in strijd met het formeel attest in se van de Armeense Ambassade. De Comité van Staatsinkomen van de Armeense Republiek heeft expliciet gesteld dat verzoeker van de periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020 - na verlaten van Armenië op 30/12/2019 en ook voordien gaande van 01/01/2013 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020. Uit de bewoordingen van het attest "andere inkomsten" worden letterlijk alle inkomsten bedoeld uit bvb. arbeid, zelfstandige activiteit, edm. Dat de DVZ "het raden naar heeft" over hoe de Armeense belastingstelsel functioneert doet hier geen afbreuk aan, daar de duidelijke bewoordingen van dit formeel attest vanwege de Armeense autoriteiten niet worden tegengesproken. Dit betekent enkel en alleen dat de DVZ haar onderzoek plicht niet afdoende heeft uitgevoerd en op basis van subjectieve stellingen tot de conclusie komt dat "hoeft het ene het andere niet uit te sluiten".

In deze omstandigheden blijkt er miskenning van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarrest en is er op basis hiervan een grond tot nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing temeer daar verwerende partij nog steeds een ongefundeerde vermoeden van tewerkstelling heeft en het tegendeel (zoals eerder gesteld) niet bewezen wordt door objectieve stukken zoals gesteld door de Raad in het vernietigingsarrest van 05 april 2022 met nummer 267.897

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker:

Het wordt uiteraard niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert ons dat verzoeker het recht heeft om zijn Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- verzoeker is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;*
- de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.*

Verzoeker wenst te accentueren dat verwerende partij heeft nagelaten om te antwoorden op de uitgebreide schriftelijke argumenten van de raadsman van verzoeker en de daarin opgenomen stukken,

dewelke aan de aanvraag ab initio werd toegevoegd met een inventarisatie. Verwerende partij heeft de verplichting om alle stukken dewelke aan haar beoordeling werden voorgelegd te analyseren en afdoende te motiveren.

De Raad stelde vast dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Verblijfswet niet uitdrukkelijk vermeldt dat het familielid al in het herkomstland ten laste moet zijn van de Unieburger. Maar de Raad van State (RvS) bevestigde al dat DVZ geen voorwaarde toevoegt aan de artikelen 40bis en 40ter van de Verblijfswet door te eisen dat het (klein)kind van een 'statische' Belg (Belg die geen gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer), moet aantonen dat het al in zijn 'land van herkomst' afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Artikel 40ter Verblijfswet is volgens de RvS op zich voldoende duidelijk doordat uitdrukkelijk sprake is van familieleden "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen." Het 'begeleiden van' of 'zich voegen bij' de Belg houdt volgens de RvS noodzakelijkerwijs in dat de vreemdeling uit het buitenland komt of gekomen is. De RvS voegt eraan toe dat een familielid geen verblijfsrecht kan ontfangen aan een situatie van onvermogen die het voor zichzelf in België creëerde, door bijvoorbeeld het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen.

Hoewel uit de woorden "de Belg begeleiden of zich bij hem voegen" blijkt dat het familielid uit het buitenland komt of gekomen is, betekent dit volgens de Raad niet dat het 'land van herkomst' altijd gelijkgesteld moet worden aan het 'land van de nationaliteit'. De voorwaarde in artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° Verblijfswet moet ook gelezen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie (Jio en Reyes (HvJ C-1/05, C- 423/12). Volgens die echtspraak wordt met 'land van herkomst' zowel lidstaten als derde landen.

Het ten laste zijn van iemand is een financiële situatie, bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie ten laste is, om financieel voor de ander in te staan; -
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden;

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing dat verzoeker voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder), stellende dat verzoeker blijkbaar tewerkgesteld was in Armenië, waardoor hij zelf in staat was om in zijn levensonderhoud en deze van zijn gezin te voorzien.

Eerder stelde verwerende partij dat het attest dd. 19.06.2020 dewelke werd bemachtigd in de consulaire afdeling van de Armeense Ambassade van na verzoekers vertrek uit het land van herkomst dateerde.

Verwerende partij stelde dat dit attest bovendien enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest, en sprak zich niet uit over het verleden. Deze stelling wordt nogmaals hernomen door de DVZ. Het attest zou in de tegenwoordige tijd zijn opgesteld en zou in strijd zijn met de informatie in het AD. Het staat buiten kijf dat de DVZ alles uit de kast haalt om de aanvraag van verzoeker af te wijzen.

Derhalve werd dit attest al reeds driemaal in totaal (ten onrechte) niet in aanmerking genomen door verwerende partij, waardoor verwerende partij zelf een gedeelte verantwoordelijk draagt voor de actuele situatie. De Raad stelde initieel expliciet dat verzoeker de mogelijkheid had om een nieuwe aanvraag in te stellen waarbij de correcte vertaling van het attest kon worden neergelegd en bijgevolg ook dat voor verzoeker - aangezien hij een nieuwe aanvraag had ingesteld - de beroepsprocedure geen voordeel (belang) kon opleveren om reden dat bij een eventuele vernietiging het dossier terug bij verwerende partij aanhangig zou worden gemaakt, wat al reeds het geval was op dat ogenblik (zie: arresten nr.: RvV 251.895).

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de RvV vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont. Het onvermogen van verzoeker wordt op heden niet meer betwist door de DVZ.

- *TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moeten zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.*

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en zijn gezin na hun aankomst in het Rijk, niet meer terug zijn gekeerd naar Armenië. De DVZ bevestigt dit gegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de diverse positieve politionele woonstcontroles dewelke aan het AD zijn gevoegd en ook naar de diverse attesten samenstellingen van het gezin dewelke tevens aantrefbaar zijn in het AD.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie

- Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de aan verzoeker verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt niet betwist, evenmin besproken in de bestreden beslissing.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Deze materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te kunnen overleven in zijn herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Er weze nogmaals herhaald dat verwerende partij niet effectief en afdoende aantoont dat verzoeker in Armenië arbeid in dienstverband en/of op zelfstandige basis zou hebben verricht. Verwerende partij kan evenmin dienstig naar stukken verwijzen, waaruit de tewerkstelling van verzoeker zou kunnen blijken in Armenië. Verzoeker heeft geen enkele stuk voorgelegd waaruit dit zou blijken. Een verwijzing naar een uitprint bij de aanvraag toeristenvisum bij de Duitse Ambassade en een verwijzing naar de Schengen-Visum Code art. 14 volstaat in casu niet, temeer daar deze blote bewering integraal wordt tegengesproken door formele attesten vanwege de Armeense overheid. Zoals de RVV-CCE terecht stelde in het arrest van 05 april 2022 met nummer 267.897 blijft de bewering van verwerende partij slechts bij een vermoeden en wordt het tegendeel wedermaal in de bestreden beslissing niet aangetoond. De DVZ tracht door allerlei algemene vergelijkingen en subjectieve stellingen dit primordiaal attest buiten spel te plaatsen.

Dat verzoeker op een invulformulier voor een toeristenvisum "pour les besoins de la cause" een beroep heeft aangeduid volstaat niet om te concluderen dat verzoeker in Armenië vermogend was en niet aangewezen was op de financiële steun van zijn moeder. Er is meer nodig uiteraard temeer daar de Schengen-Visum Code een andere finaliteit heeft.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoeker zouden bedragen in Armenië. Verzoeker had hieromtrent aanvullende informatie kunnen verzoeken aan

verzoeker of zelf objectieve informatie kunnen opzoeken of opvragen, temeer daar deze informatie in het verleden blijkbaar niet interessant en beschikbaar was voor verwerende partij?

Zelfs in de hypothese dat verzoeker als zijnde een arbeider of zelfstandige zou hebben gefungeerd, quod certa non, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien temeer daar de DVZ het onvermogen van verzoeker niet meer in vraag stelt.

Bovendien vereist de Schengen-Visum Code financiële middelen in het land van verblijf, maar concretiseert zij de hoegrootheid ervan niet. Er wordt ter zake een ruime discretionaire bevoegdheid aan de lokale Ambassades toegekend.

Het is derhalve manifest incorrect en duidelijk in strijd met de objectieve stukken in het AD om te stellen dat verzoeker niet aangewezen was op de financiële stortingen vanwege zijn moeder en dat zulks voor andere doeleinden zouden zijn gebruikt als "family support".

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit gegeven wordt niet betwist onderzocht in de bestreden beslissing.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en dat de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit blijkt immers uit de navolgende stelling vanwege verwerende partij:

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat wat het financieel en materieel aspect betreft verzoeker "degelijk" stortingsbewijzen naar voren heeft gebracht. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist, doch wordt enkel gerelativeerd door een verkeerde lezing van een officieel attest en een uitprint van een visum aanvraagformulier.

Verzoeker werd werkelijk financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Dit bewijs wordt aangetoond door de diverse financiële ondersteuning in het verleden samen met de aanvaarde toestand van onvermogen van verzoeker.

Het feit dat er stortingen uit het verleden gevraagd worden om de huidige toestand te bewijzen, werd al reeds door de Raad aanvaard "De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste is geweest van de Belgische onderdaan"

Verzoeker bewijst in casu effectief zijn financiële afhankelijkheid aan van zijn Belgische moeder. Het bewijs van nominale stortingen uit het verleden worden zonder meer voorgelegd.

Verzoeker verwijst expliciet naar de navolgende geldstortingen, dewelke niet voor betwisting vatbaar zijn en weze het nogmaals herhaald - verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent:

- 08/02/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 07/03/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 20/04/2018 t.b.v. 200,00 Eur
- 17/04/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/04/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 08/05/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 08/06/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/08/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 06/09/2018 t.b.v. 350,00 Eur
- 08/11/2018 t.b.v. 400,00 Eur
- 14/11/2018 t.b.v. 300,00 Eur

- 07/12/2018 t.b.v. 400,00 Eur
- 22/12/2018 t.b.v. 300,00 Eur
- 08/02/2019 t.b.v. 450,00 Eur
- 25/02/2019 t.b.v. 200,00 Eur
- 24/02/2019 t.b.v. 300,00 Eur
- 08/03/2019 t.b.v. 450,00 Eur
- 06/04/2019 t.b.v. 500,00 Eur
- 08/05/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 07/05/2019 t.b.v. 300,00 Eur
- 07/06/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 11/07/2019 t.b.v. 50,00 Eur
- 09/08/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 07/09/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 05/10/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 08/11/2019 t.b.v. 200,00 Eur
- 08/11/2019 t.b.v. 400,00 Eur
- 28/11/2019 t.b.v. 220,00 Eur
- 06/12/2019 t.b.v. 400,00 Eur

Verwerende partij kan niet ernstig gaan betwisten dat de aan verzoeker verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is gelet de lange periode en de hoegrootheid van de geldstortingen, toch worden de voorgelegde ontvangsbewijzen zelfs niet afdoende bekeken door verwerende partij.

Verzoeker toont bovendien aan dat hij effectief onvermogen is. De DVZ mag een bewijs vragen dat betrokkene geen onroerend goed bezit in het thuisland.

De stelling vanwege verwerende partij dat het attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek naar voren dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden is een flagrante onregelmatigheid vanwege verwerende partij en schendt resoluut de materiële motiveringsplicht.

Er weze nogmaals herhaald: het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek dd. 19/06/2020 gekend onder nummer: 047/2020 - dewelke in se niet wordt betwist door verwerende partij - vermeldt expliciet dat verzoeker gekend onder passpoort N°: BA1721499 geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020.

Het betreft aldus te gaan over een retroactieve periode van 01/01/2013 t.e.m. 12/05/2020, dewelke tevens de periode voor zijn aankomst naar het Rijk en nadien omvat.

Verwerende partij schendt nogmaals overduidelijk het bewijskracht van dit formeel document.

Niettegenstaande dat dit document bekomen werd wijl verzoeker al reeds in België was, blijkt uit geen enkel objectief element dat verzoeker na 12/05/2020 terug is gekeerd naar Armenië, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zou zijn geweest om onroerende goederen en/of andere inkomsten aan te schaffen of via volmacht aan te kopen. Verzoeker verwijst verder naar het attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de Armeense Ambassade. Verwerende partij gaat duidelijk door de bocht en schendt de bewijskracht van dit formeel beëdigd vertaalde documenten.

-TEN TWEEDE moet verzoeker tevens aantonen dat hij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

De RvV oordeelde al eerder dat de kern van het begrip 'ten laste' vereist vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Desalniettemin blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, quod certa est, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs

van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verzoeker werd gedurende minstens gedurende de periode 08/02/2018 t.e.m. 06/12/2019 financieel ondersteund door zijn Belgische moeder. Verwerende partij beaamt dit gegeven, doch catalogiseert dit onder de noemer "family support".

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van verzoeker geregistreerd staat. Ook dit gegeven wordt thans niet meer betwist door verwerende partij.

Verzoeker heeft in de besteden aanvraag zonder meer aangetoond dat hij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen dd. 19/06/2020 vanwege de Armeense Ambassade, dewelke zich expressis verbis over een duidelijke periode in het verleden spreekt en niet uitsluitend over een momentum zoals eerder en thans gesteld door verwerende partij.

– TEN DERDE verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. "

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van zijn Belgische moeder. Verzoeker verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met zijn Belgische moeder te weten A.,R. (...) (...) (België).

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Pari. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150). "Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het

geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. " "Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Zodra een persoon die ten laste moet zijn zelf bijdraagt aan de bestaansmiddelen en dus in het eigen levensonderhoud kan voorzien, kan hij niet meer ten laste vallen van een ander.

Verzoeker wenst tot slot te accentueren dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk en vanaf het datum van 10/01/2020 ingestelde aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid tot op heden niet gewerkt heeft en bijgevolg geen bestaansmiddelen gecreëerd heeft om in zijn eigen levensonderhoud of deze van zijn kinderen te voorzien. Dit gegeven wordt ook niet besproken en betwist in de bestreden beslissing.

Uit de diverse politiebepalingen, Al en de verlengingen van de Bijlage 35 in het verleden, blijkt immers dat verzoeker tot op heden nog steeds met zijn Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak. Dit wordt nogmaals gestaafd met een attest samenstelling van het gezin dd. 07/12/2020 en dd. 03/05/2021 dewelke werd toegevoegd en aantrefbaar zijn in het AD.

Verzoeker heeft geen sociale bijdragen en/of belastingen op het werk betaald in het Rijk. Verzoeker stelt dat verwerende partij bij haar stelling dat een "loutere samenwoning onder eenzelfde dak geen ten laste element impliceert", zij resoluut de navolgende elementen niet in aanmerking heeft genomen: het gebrek aan inkomsten van verzoeker en diens kinderen; de betaling van de huur en alle nutsvoorzieningen door de Belgische moeder ten behoeven van verzoeker en diens minderjarige kinderen, de financiering van voeding, kleding en alle andere noodzakelijke basisproducten door de moeder van verzoeker, de betaling van de administratieve bijdrag(en) voor onderhavige procedure, de betaling van de schoolkosten van verzoeker en diens kinderen in aanmerking neemt. Dit blijkt immers uit de bijgebrachte bankafschriften (zie: stukken 13 zoals toegevoegd aan het AD). Deze stukken werden totaal niet in ogenschouw genomen door verwerende partij.

Inzake de stelling vanwege verwerende partij dat er geen sprake meer kan zijn van het zich vervoegen of vergezellen wenst verzoeker op te merken dat deze bepalingen eerder betrekking hebben op de voorwaarde van het ten laste "zijn" vervat in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. dewelke impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging.

Conclusie: er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker.

Verwerende partij kan niet louter dienstig verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontbreken van nieuwe elementen en verzoeker daadwerkelijk objectieve documenten uitgaande van de Armeense overheid naar voren heeft gebracht die de integrale stelling van verwerende partij ontkrachten.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische moeder en heeft

verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad, onvermogen en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato*) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt verzoeker dat er in casu een schending is van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarrest van 05 april 2022 met nummer 267.897.”

3.2. De Raad wijst erop dat hij in zijn vernietigingsarrest nr. 270 866 van 1 april 2022 heeft geoordeeld:

“1.8. Op 21 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde A.R. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

“(…)

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Attest 061/2021 dd. 22/06/2021 van de ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat er op naam van betrokkene geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot zijn inkomen.

- Attest 047/2020 dd. 19/06/2020 van de Ambassade van de Republiek Armenië te Brussel waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020.

Ter staving van het ten laste zijn worden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

- Bewijzen van geldstorting aan betrokkene en zijn echtgenote door de moeder en de vader van betrokkene in Armenië via Small World in de periode van 2018 - 2019.

- Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 22.05.2019 N° US-20/05/2019-4-0100 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van betrokkene geregistreerd staat.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft deze is opnieuw onvoldoende aangetoond aan de hand van de nieuwe documenten die zijn bekomen door de ambassade van de Republiek Armenië te Brussel. Dat er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot het inkomen van betrokkene op datum van het attest, nl. 22/06/2021 kan evengoed te wijten zijn aan het feit dat betrokkene reeds sedert 30/12/2019 in België verblijft en daarna niet meer is teruggekeerd naar Armenië (wat wordt bevestigd aan de hand van zijn paspoort gezien er na zijn binnenkomst in België dd. 30/2/2019 geen nieuwe stempels in zijn paspoort zijn terug te vinden).

Het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel betreft het document waarbij wordt gesteld dat hij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 01/01/2013. Het feit geen eigenaar te zijn trachtte betrokkene ook reeds aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen. Hieruit blijkt dat betrokkene niet beschikt over enig staatseigendom, maar sluit pariculaire eigendom niet uit.

*De attesten worden enigszins in twijfel getrokken gezien er toch een vermoeden is dat betrokkene wel degelijk was tewerkgesteld in Armenië. Bij de opzoeking van zijn visa (toeristenvisa aangevraagd op 18/12/2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België) staat immers op de uitprint bij de rubriek beroep, ander beroep ingevuld (en dus niet geen beroep) en staat daaronder de naam van de werkgever vermeld, nl. G.S.M.L. (...) zou een firma zijn die deuren en ramen fabriceert.
(...)*

Aldus betreft het kernpunt van de betwisting de vraag of afdoende werd aangetoond of de verzoekende partij effectief onvermogen was in het land van herkomst.

De verwerende partij oordeelt dat het onvermogen opnieuw onvoldoende aangetoond is door de nieuwe documenten die zijn bekomen door de ambassade van Armenië te Brussel, waarna zij het attest van 22 juni 2021 bespreekt. Daarnaast motiveert zij betreffende het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel, en aldus betreffende het attest 047/2020 van 19 juni 2020 – waaruit volgens de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020 – dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit. Daarnaast wordt ook nog gesteld dat de attesten enigszins in twijfel kunnen worden getrokken gezien er toch een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, dat bij de opzoeking van zijn visa, toeristenvisa aangevraagd op 18 december 2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België, immers op de uitprint staat bij de rubriek beroep ‘ander beroep’ en daaronder de naam van de werkgever vermeld staat.

Vooreerst wijst de Raad er op dat het laatst vermelde motief niet afdoende is om het niet aangetoond zijn van het onvermogen van de verzoekende partij door het attest 047/2020 van 19 juni 2020 te schragen. Uit de bewoordingen ‘enigszins’ en ‘vermoeden van tewerkstelling’ blijkt geenszins dat de verwerende partij acht dat er absoluut geen sprake is van onvermogen om in de levensbehoeften te voorzien, niettegenstaande het attest, daar er sprake is van een tewerkstelling in Armenië. Uit het geheel van de motieven is niet duidelijk of de verwerende partij, niettegenstaande het voorliggende attest van 19 juni 2020, louter op grond van voormelde overweging, met name dat er een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen.

Betreffende het eerst vermelde motief om het attest niet te weerhouden als bewijs van onvermogen, met name dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit, betwist de verzoekende partij deze laatste vaststelling.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat geen bewijs wordt voorgebracht van onvermogen in het herkomstland, dat geenszins uit het administratief dossier blijkt dat er voor dit element enig bijkomend doorslaggevend stuk werd voorgebracht, dat immers gelijkaardige elementen voorheen werden voorgebracht en afgewogen in voorgaande beslissingen, dat indien nagelaten wordt om bijkomende stukken voor te brengen die van doorslaggevende betekenis zijn, de gevolgtrekking van de verwerende partij uiteraard ook dezelfde is.

Gezien enerzijds de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de inhoud van het attest van het kadaster om te motiveren waarom het nieuw voorgelegde attest 047/2020 van de ambassade van Armenië niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van het niet beschikken over een onroerend goed in het herkomstland en anderzijds de motieven waarom het attest van het kadaster niet aanvaard wordt als bewijs van onvermogen ook nieuw zijn ten opzichte van de beoordeling hieromtrent in de eerdere bijlagen 20, kan de verzoekende partij wel degelijk, niettegenstaande het attest van het kadaster reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, de motieven in de in casu bestreden beslissing die betrekking hebben op de inhoud van het attest van het kadaster betwisten.

Ter volledigheid wijst de Raad er vooreerst op dat het betoog van de verzoekende partij waar zij stelt dat de stelling van de verwerende partij dat het attest met nummer 047/2020 vanwege de ambassade van

Armenië van 19 juni 2020 zich enkel uitspreekt over de situatie op datum van het attest en niet over het verleden een flagrante onregelmatigheid is en de materiële motiveringsplicht schendt, feitelijke grondslag mist daar een dergelijke overweging met betrekking tot het attest 047/2020 van 19 juni 2020 niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Het voormelde attest – waaruit aldus volgens de verwerende partij “zou moeten blijken dat betrokkene geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01/01/2013 tot en met 12/05/2020” – wordt echter niet weerhouden daar de verzoekende partij reeds eerder trachtte aan te tonen geen eigenaar te zijn van een onroerend goed in het herkomstland en dit met het attest van het kadaster, doch dat uit dit attest blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit.

Gelet op de letterlijke bewoordingen van het attest van het kadaster, zoals naar voren gebracht in het verzoekschrift en die blijken uit het stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, “(...) verklaren we dat (...) er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerend goed op het territorium van de Republiek Armenië op naam van de burger A.A.A. (...) (...) voorhanden is”, kan de verzoekende partij gevolgd worden dat de inhoud niet spreekt over het bezit van staatseigendom, doch de ontstentenis van enige staatsregistratie van eigendomsrecht inzake onroerend goed op het grondgebied van de Republiek van Armenië. Uit niets blijkt dat dit enkel zou gaan om staatseigendom.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat de verwerende partij de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld.

Bovendien wijst de Raad er nog enerzijds op dat het, zelfs indien uit het attest van het kadaster enkel zou blijken dat zij niet over een staatseigendom beschikt, uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het feit dat zij evenmin beschikt over enig onroerend goed niet aangetoond wordt door het attest nr. 047/2020, en anderzijds dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, behoudens het wijzen op het vermoeden van tewerkstelling in Armenië, nog motieven heeft naar voren gebracht om te duiden waarom het niet beschikken over andere inkomsten niet aangetoond is door het voormelde attest.

(...)

3.14. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet afdoende waarom de voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden als een bewijs van onvermogen in het land van herkomst en aldus niet waarom niet afdoende aangetoond werd, gelet op het niet betwisten in de bestreden beslissing van het voorliggen van beduidende financiële steun over een langere periode, dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar Belgische moeder.”

Uit de motieven van het arrest blijkt duidelijk dat de verwerende partij in de vorige weigeringsbeslissing geoordeeld had dat de nieuwe documenten het onvermogen onvoldoende aantonen, waarbij zij “betreffende het andere attest bekomen van de ambassade te Brussel, en aldus betreffende het attest 047/2020 van 19 juni 2020 – waaruit volgens de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020 – motiveert dat dit stelt dat de verzoekende partij geen eigenaar is van een onroerend goed en dit sedert 1 januari 2013, dat het feit geen eigenaar te zijn de verzoekende partij reeds trachtte aan te tonen aan de hand van het attest van het kadaster dat reeds werd neergelegd bij de vorige aanvragen, dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet beschikt over enige staatseigendom, maar particuliere eigendom niet uitsluit. Daarnaast wordt ook nog gesteld dat de attesten enigszins in twijfel kunnen worden getrokken gezien er toch een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, dat bij de opzoeking van zijn visa, toeristenvisa aangevraagd op 18 december 2018 via Duitsland om vrienden en familie te bezoeken in België, immers op de uitprint staat bij de rubriek beroep ‘ander beroep’ en daaronder de naam van de werkgever vermeld staat.”

De Raad oordeelde dat het laatste vermelde motief, zoals aldus geformuleerd in de vorige weigeringsbeslissing, niet afdoende was om het niet aangetoond zijn van het onvermogen van de verzoekende partij door het attest 047/2020 te schragen, daar uit de bewoordingen ‘enigszins’ en ‘vermoeden van tewerkstelling’ geenszins blijkt dat de verwerende partij acht dat er absoluut geen sprake is van onvermogen om in de levensbehoeften te voorzien, niettegenstaande het attest, daar er sprake is van een tewerkstelling in Armenië. De Raad stelt dat het uit het geheel van de motieven niet

duidelijk is of de verwerende partij, niettegenstaande het voorliggende attest van 19 juni 2020, louter op grond van voormelde overweging, met name dat er een vermoeden is dat de verzoekende partij wel degelijk tewerkgesteld was in Armenië, ook tot hetzelfde oordeel dat het onvermogen van de verzoekende partij onvoldoende is aangetoond, zou zijn gekomen.

3.3. Het kwam de verwerende partij aldus toe duidelijk te motiveren waarom, niettegenstaande de gegevens die blijken uit het attest 047/2020, zij van mening is dat het onvermogen van de verzoekende partij in het herkomstland niet afdoende is aangetoond.

3.4. De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, hoewel zij zich na het vernietigingsarrest opnieuw diende uit te spreken over de aanvraag van 23 april 2021, het attest 047/2020 van 19 juni 2020, niet langer uitdrukkelijk vermeldt in de bestreden beslissing in de opsomming van de voorgelegde documenten.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de tewerkstelling in Armenië die blijkt uit de visumaanvragen. Voorts wordt gemotiveerd *“Echter dat hij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad is in tegenstrijd met de informatie die ter beschikking is in het administratief dossier nav de herhaalde visumaanvragen van betrokkene. Het attest van het consulaat doet daar geen afbreuk aan. Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomsten geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019. Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat. Volgens het consulaat heeft het ‘Comité van Staatsinkomsten’ geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer geen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomsten op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had. Daar waar dus de verklaring van het Consulaat tegenstrijdig lijkt aan de informatie die betrokkene zelf ter beschikking stelde om een visum te bekomen, hoeft het ene het andere helemaal niet uit te sluiten. De conclusie blijft wel, zoals reeds in voorgaande beslissingen opgemerkt, dat betrokkene economisch actief was in eigen land en onafgezien van het feit dat hij geen eigenaar was van onroerend goed, er niet bewezen is dat betrokkene niet zelfstandig in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin voldeed.”*

In zoverre deze motieven kunnen betrokken worden op het voorgelegde attest 047/2020, blijkt aldus uit deze motieven dat het attest van het consulaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij over geen bestaansmiddelen zou beschikt hebben in tegenstrijd is met de informatie in het administratief dossier naar aanleiding van de visumaanvragen, dus in tegenstrijd met de informatie dat de verzoekende partij een beroep uitoefende. De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij zich niet beperkt tot deze vaststelling doch toelicht waarom het attest geen afbreuk kan doen aan de informatie van het administratief dossier, met name omdat het attest is opgesteld in de tegenwoordige tijd, dat het voor zich spreekt dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van de verzoekende partij daar zij het land heeft verlaten op 30 december 2019, dat het bovendien belangrijk is te lezen wat er staat, met name dat er geen gegevens beschikbaar zijn met betrekking tot de inkomsten van de verzoekende partij, dat mogelijk het Comité vergelijkbaar is met onze FOD Financiën en dat dus wil zeggen dat de verzoekende partij geen belastbaar inkomen heeft, waarna zij de vraag stelt of dat comité verondersteld wordt van alle inkomsten op de hoogte te zijn of dat er ook inkomens zijn in Armenië die niet belast zijn. De verwerende partij motiveert dat zij er het raden naar heeft en dat in elk geval er in het attest ook niet staat dat de verzoekende partij toen zij nog in Armenië woonde geen enkele vorm van inkomen had. De verwerende partij meent dan ook dat de verklaringen van het Consulaat de gegevens die blijken uit de visumaanvraag dus niet hoeft uit te sluiten. Zij concludeert dat het zo blijft dat de verzoekende partij in eigen land economisch actief was en er niet bewezen is dat zij niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat het formeel attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020 expliciet vermeldt dat de verzoekende partij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020. Zij wijst erop dat de verwerende partij louterweg stelt dat het attest van het consulaat hieraan (opgegeven tewerkstelling bij visumaanvraag) geen afbreuk doet en dat het in de tegenwoordige tijd is opgesteld, terwijl het voormelde attest weliswaar is opgesteld in de tegenwoordige tijd doch expliciet spreekt over een periode gaande van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat expliciet gesteld wordt dat de verzoekende partij van de periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei

2020 – na het verlaten van Armenië op 30 december 2019 en ook voordien gaande van 1 januari 2013 – geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten. Zij wijst erop dat de stelling uit de vorige beslissing dat het attest enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest en zich niet uitsprak over het verleden wordt hernomen door de verwerende partij in de huidige beslissing, zij meent dat deze stelling resoluut de materiële motiveringsplicht schendt, dat herhaald dient te worden dat het attest van 19 juni 2020 expliciet vermeldt dat zij geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dat het aldus betreft te gaan over een retroactieve periode van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020, dewelke tevens de periode voor haar aankomst in het Rijk en nadien omvat.

3.6. Hoewel in de bestreden beslissing niet woordelijk wordt gesteld dat het attest enkel betrekking zou hebben op een situatie op datum van het attest en zich niet uitsprak over het verleden, wordt in de *in casu* bestreden beslissing wel gesteld dat het attest in de tegenwoordige tijd werd opgesteld, dat het voor zich spreekt dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van de verzoekende partij, dat zij immers het land heeft verlaten op 30 december 2019. Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij opnieuw (zoals het geval was in de beslissing van 29 juni 2020 als antwoord op een aanvraag alwaar het attest werd voorgelegd doch met een foutieve vertaling) van mening is dat het attest het onvermogen in het land van herkomst niet kan aantonen daar het, gelet op het feit dat het opgesteld is in de tegenwoordige tijd, betrekking heeft op een situatie op datum van het attest, zijnde 19 juni 2020, en aldus op dat moment het Comité, gelet op het vertrek van de verzoekende partij op 30 december 2019, geen weet heeft van inkomsten van de verzoekende partij in Armenië.

Gelet op de inhoud van het attest vanwege de Ambassade van de Armeense Republiek van 19 juni 2020 gekend onder nummer 047/2020, met voor eensluidend verklaarde vertaling gedaan op 11 augustus 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waarin gesteld wordt *“De consulaire afdeling van de Armeense Ambassade in het Koninkrijk België bevestigt dat volgens de gegevens van de gegevensbasis van de Statelijke financiële inkomsten Commissie van de Republiek Armenië, de burger van Republiek Armenië A.A. (...) kind van A. (...), geboren op (...)1983 in Armenië (...), Passport (...), uitgereikt op (...)2014 door afdeling 013, in de registers van de Armeense Republiek geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten vanaf 01.01.2013 t.e.m. 12.05.2020”*, zijn de motieven van de bestreden beslissing *“Het werd vooreerst in tegenwoordige tijd opgesteld. Het spreekt voor zich dat het Comité van staatsinkomen geen weet heeft van inkomen van betrokkene, hij heeft immers het land verlaten op 30.12.2019.”* foutief, minstens kennelijk onredelijk in zoverre ze betrekking hebben op het voornoemde attest.

In de bestreden beslissing kunnen geen andere motieven gelezen worden die betrekking zouden kunnen hebben op het voorgelegde attest 047/2020 van 19 juni 2020.

3.7. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat het hem niet duidelijk is of de verwerende partij het voorgelegde document 047/2020 bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing in ogenschouw heeft genomen. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de motieven die volgen op voornoemde motieven dat het attest is opgesteld in de tegenwoordige tijd en het voor zich spreekt dat het Comité geen weet heeft van een inkomen daar de verzoekende partij het land reeds had verlaten, met name *“Bovendien is het belangrijk om te lezen wat er staat. Volgens het consulaat heeft het ‘Comité van Staatsinkomen’ geen gegevens beschikbaar met betrekking tot mijnheer zijn inkomsten. Mogelijks is het Comité vergelijkbaar met onze Fod Financiën en wil dat dus zeggen dat mijnheer geen belastbaar inkomen heeft. Wordt dat comité verondersteld van alle inkomen op de hoogte te zijn of zijn er ook inkomens in Armenië die niet belast worden? We hebben er het raden naar. In elk geval staat er ook niet in het attest dat betrokkene, toen hij nog in Armenië woonde, geen enkele vorm van inkomen had.”*, ook geen betrekking lijken te hebben op het attest 047/2020 daar hierin geenszins wordt gesteld dat het Comité van Staatsinkomen geen gegevens beschikbaar heeft met betrekking tot de inkomsten van de verzoekende partij, doch wel dat volgens de gegevens van de gegevensbasis de verzoekende partij in de registers van de Armeense Republiek geen eigenaar was van onroerende goederen en/of andere inkomsten van 1 januari 2013 tot en met 12 mei 2020.

3.8. In elk geval, in zoverre de motieven kunnen betrokken worden op het attest 047/2020, zijn ze aldus foutief, minstens kennelijk onredelijk.

Het is de Raad voorts *in casu* niet duidelijk of de verwerende partij zonder voornoemde foutieve vaststellingen eveneens zou geoordeeld hebben dat het attest van het consulaat geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen bestaansmiddelen ter beschikking zou hebben gehad in

tegenstrijd is met de informatie van het administratief dossier naar aanleiding van de herhaalde visumaanvragen. De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

3.9. Door enkel voor te houden in de verweernota dat uit de stukken die de verzoekende partij voorbrengt niet onomstotelijk blijkt dat er sprake is van onvermogen in haar hoofde, dat er wel documenten worden voorgebracht maar geen van deze documenten voldoende doorslaggevend is, weerlegt de verwerende partij voormelde vaststellingen niet. Waar zij betoogt dat een uitgebreide argumentering wordt voorzien ten aanzien van het attest van het Consulaat, dat de bestreden beslissing dit element duidelijk heeft afgewogen, dat de gevolgtrekkingen die zij aan dit document verbindt ondersteuning vinden in het administratief dossier en dat de loutere feitelijke argumentatie van de verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet, kan de verwerende partij, gelet op wat voorafgaat, geenszins gevolgd worden. Ook in zoverre zij erop zou wensen te wijzen dat “afzonderlijk” werd geargumenteed dat de conclusie blijft dat de verzoekende partij economisch actief was in eigen land en onafgezien van het feit dat zij geen eigenaar was van onroerend goed, er niet bewezen is dat de verzoekende partij niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed alsook stelt dat de huidige bestreden beslissing genomen is op basis van het feit dat niet bewezen wordt dat de verzoekende partij in Armenië minstens destijds niet over enige inkomsten kon beschikken, stelt de Raad vast dat het uit het geheel van de motieven van de *in casu* bestreden beslissing niet duidelijk is of de verwerende partij, niettegenstaande de inhoud van het voorliggende attest van 19 juni 2020, omwille van de informatie die blijkt uit de visumaanvragen, zijnde het economisch actief zijn in het herkomstland, ook zou geoordeeld hebben dat niet is bewezen dat de verzoekende partij niet zelfstandig in haar levensonderhoud en dat van haar gezin voldeed.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER